

Rideorganisationer: Rytterne taber i etableringen af naturnationalparkerne

Debatten om biodiversitet og naturnationalparker udfordrer offentlighedens benyttelse af naturen. Skovidrætten vil miste et stort areal til naturnationalparker, som helt ukritisk hegnes ind, skriver Morten Schram Rodtwitt og Kristiane Klindt.

[Kristiane Klindt Sekretariatsleder, Dansk Islandshesteforening](#)

[Morten Schram Rodtwitt Direktør, Dansk Ride Forbund](#)

Rideorganisationerne ønsker med dette indlæg at præcisere, at vi på ingen måde bakker op om det fremførte i [debatindlægget til Altinget 3. marts](#).

Friluftslivet og adgangen til naturen er en væsentlig del af menneskers opfattelse af livskvalitet.

Det er i naturen at mange får plads til at dyrke motion i form af cykel-, vandre-, løbe- og rideture.

Skovidrætten mister en tredjedel af sit areal

Forskning har vist, at naturoplevelser har stor betydning for vores sundhed og trivsel. Stier og offentlig adgang er dermed et væsentligt grundlag for at kunne bruge naturen og landskabet til et aktivt friluftsliv.

I debatindlægget står det fremført: ”de udvalgte områder udgør kun en ganske lille brøkdel af landets areal, og hvis nogle af os er betænkelige ved at ride derinde, lader vi være, og håber på kompenserende ridestier”.

Hos rideorganisationerne har vi en lidt mere faktuel tilgang. Det kompenserende tiltag, vi er præsenteret for, i eksempelvis Tranum, er på ingen måde kompenserende i forhold til det, rytterne her mister. Her vil der blive tale om en ridetur frem og tilbage på samme vej, da meget få rider 50 kilometer på en dag.

Samlet set udgør naturnationalparkerne måske ikke meget af det samlede areal, men de 13 forskellige idrætsgrene, der i udøves i skov, [udøves primært i offentlig skov](#) og for os ryttere, er de offentlige skove jo helt essentielle på grund af adgangsbestemmelserne i Naturbeskyttelsesloven. Her, i de offentlige skove, er adgangen bedst og gratis.

Hvis parkerne kommer til at udgøre 60.0000 hektar, vil det sige, at der vil blive naturnationalparker på 39 procent af det skovareal, som anvendes til skovidræt. Det er ikke en lille brøkdel. Det er over én tredjedel af det areal, der er til rådighed.

Ukritisk indhegning

Offentlighedens benyttelse af naturen er imidlertid, i den verserende debat omkring naturnationalparkerne, udfordret af hvordan naturen beskyttes samt af hvorledes vi får implementeret tiltag, der skal styrke biodiversiteten.

Helt overordnet vil vi gerne slå fast, at rideorganisationerne er tilhængere af at styrke biodiversiteten – vi går også ind for at etablere naturnationalparker, hvor der kan laves særlige målrettede indsatser.

Vi synes det er glædeligt, at der er kommet fokus på at styrke naturværdierne i Danmark.

Dansk Islandshesteforening og Dansk Ride Forbund ønsker, at i det omfang, det er påbydende at hegne, at hegnene ikke opstilles ukritisk som en ydre afgrænsning af naturnationalparken.

Vi ønsker ligeledes, at vi kan se flere naturnationalparker helt uden hegn, eller hvor det kun er en lille del, der hegnes.

Som debatten og de mange indlæg fra forskellige forskere understreger, er der på nuværende tidspunkt ikke entydig evidens for, at biodiversiteten kræver alle de hegn, der er på tegnebrættet.

Vi fastholder dermed, at det ikke er en myte, at friluftslivet generelt og vi som ryttere specifikt, bliver kraftigt begrænset i vores udfoldelse, når et naturområde hegnes. Det er åbenlyst, at der er meget stor forskel på den lovmæssige adgang og den reelle adgang.

Hvem får ansvaret for ulykker?

For den brede brugergruppe vil en indhegning med "vilde" heste og/eller kreaturer være en udelukkelse fra området. Ganske få ryttere kan ride her, men det er på ingen måde det almindelige.

Består de store græssere af kreaturer og heste, vil vi derfor opleve flere uheld. Adgangen vil være "på eget ansvar", hvilket vil skabe tvivlsspørgsmål blandt ansvarspådragende turguider, rideskoletrænere eller andre ansvarlige ved ulykker betinget af angreb fra store græssere. Det kan ganske enkelt være forbundet med for stort et ansvar for foreningslivet at bevæge sig ind i disse indhegninger.

Består græsserne af hjortevildt, ser vi det imidlertid muligt at forene et aktivt idrætsliv med ønsket om at afgræsse et område.

Vi har medlemmer over hele landet – også i de områder, der ikke er bynære. Derfor vil rideorganisationerne stå bag, og støtte op om den lokale indsats for at finde løsninger, der forener ønsket om at styrke naturværdierne og samtidig sikre, at friluftslivet kan opretholdes.

Inddragelse og lokal accept

Dette kan gøres ved at etablere gode alternative løsninger uden for hegnet i nærområdet. Det er imidlertid ikke en acceptabel løsning at etablere en sti umiddelbart rundt om hegnet, som det er foreslået i Trantum. En 50 kilometer lang sti vil udelukkende tilbyde en tur frem og tilbage ad samme vej, da man ikke tilbagelægger 50 kilometer i dagligdagen.

Vi ønsker derfor, at i de få tilfælde, hvor hegn er nødvendigt, at skiltningen ved indgangene tekstmæssigt skal være præcis omkring den reelle risiko, og vi ønsker en præcisering af, hvem der bærer ansvaret, hvis der sker et uheld, når man færdes i en indhegning som privat, erhverv, forening eller øvrige organisationer.

Derfor er det helt essentielt at der, i områder med et stort og komplekst friluftsliv, foretages risikoanalyser inden der hegnes og udsættes store græssere.

Den lokale accept, et bredt engagement og en reel inddragelse af flest mulige lokale brugergrupper vil være en væsentlig forudsætning for de bedste fremtidige betingelser for de kommende naturnationalparker og øvrige hegnede områder.

Det ser vi frem til at blive involveret i.